

LBRIS

We know
books

AUTUMN WOODS

NOON
NIGHT
SHADE

Traducere din engleză de
Ruxandra Tudor

STORIA
BOOKS

PROLOG
ANONIM

Annalise a fost a mea. Dulcea mea consolare. Trandafirul meu englezesc. Am iubit-o cu o patimă de neimaginat, care mă ardea pe interior.

A fost a mea și ar fi trebuit să fie mereu a mea.

Dragostea mea pentru ea a fost ca o boală, iar boala nu cunoaște limite. Nu ține seama de legi și nici de regrete. Nu-i pasă pe cine afectează; ia la rând ramurile unui arbore genetic fără să stea vreun pic pe gânduri.

Boala asta s-a strecurat în sufletul meu și s-a instalat acolo, putrezind și măcinând colivia pe care *el* a construit-o special. Asta până când a ros de tot zăbrelele și și-a croit drum afară, pătrunzând prin toți mușchii, oasele și venele din trupul meu. Până când n-a mai rămas din mine decât monstrul în care el îi spunea mereu că aveam să mă transform.

Eu și Annalise ar fi trebuit să fim împreună până la sfârșitul lumii. Ea ar fi trebuit să lase totul în urmă și să țină în palme inima mea frântă, până când fisurile ar fi început să se lipească.

Însă ea l-a ales pe *el*. Annalise și fata, amândouă l-au ales pe el.

Annalise a fost comoara mea. Premiul pe care nu l-am meritat niciodată. Chiar și cu degetele întinse atât cât puteam, tot era mereu prea departe ca să o pot atinge. Și

știi ce au făcut strămoșii noștri cu comorile de care nu s-au putut folosi?

Le-au îngropat.

La fel am făcut și eu.

Iar Annalise rămâne așa cum ar fi trebuit să fie mereu – a mea pentru totdeauna.

CAPITOLUL 1

OPHELIA

În săptămâna în care a fost omorât tata, i-am promis că nu voi pune niciodată piciorul la Universitatea Sorrowsong.

I-am promis o mulțime de lucruri, de la unele plictisitoare și banale la cele abstracte și sentimentale. Că nu o să las aprinsă lumina din dormitor, că o să-mi urmez visurile. Că nu o să fac dușuri prea lungi, că o să mă iubesc întotdeauna.

Faptul că mă aflu aici este ca ultima piesă de domino care pică dintr-un șir lung de dezamăgiri pe care i le-am provocat.

Porțile universității mă fixează cu privirea, iar ornamentele din fier forjat par să se răsucescă într-un mârâit care mă provoacă să mai fac un pas. Pescărușii de deasupra mea își iau cu ei țipetele deznădăjduite, îndeajuns de înțelepți încât să zboare departe de castelul construit în valea care mi se așterne la picioare.

Mă trece un fior pe șira spinării când văd o ceață densă plutind în rotocoale pe suprafața lacului de munte din dreapta mea, iar soarele se zbate să iasă pe cerul mohorât. În ciuda vremii, pot distinge mottoul de sub blazonul universității.

Scientia potentia est. Cunoașterea este putere.

Râsul meu zgomotos pare ca o pată albă în aerul foarte rece. Nu este un motto surprinzător pentru o universitate. Dar pentru Sorrowsong nu înseamnă același lucru ca pentru altele. Nu se referă la leacuri pentru cancer sau la metode mai rapide de a ajunge pe Lună; aici înseamnă

șantaj. Dosare schimbate pe alei întunecate și afaceri conduse departe de ochii lumii.

Sorrowsong este locul în care cei mai bogați oameni din lume sunt sculptați sub forma unor mici clone ale părinților lor corupți, iar aerul dimprejur duhnește a potențial irosit.

Rucsacul în care îmi țin obiectele personale scoate un oftat agitat când îl trântesc la picioare ca să masez urmele dureoase pe care mi le-a lăsat pe umeri. Prin vuietul vântului și sunetul sacadat și ciudat de reconfortant al ploii care cade peste frunze pot auzi în zare forfota noilor studenți care-și croiesc drum pe podul mobil ce duce spre intrarea în castel. Deja sunt în întârziere, dar în momentul în care se deschid porțile cu un scârțâit, ca mânate de o forță invizibilă, nu prea mă pot convinge să trec de ele.

Mă chinuie un adevăr deprimant, ascuns undeva într-un colț al minții. Nici măcar nu vreau să mă aflu aici.

Dar nu am de ales.

Nu am fost binecuvântată cu opțiunea de a face alegeri; nu m-am aflat niciodată la o răscruce de drumuri de unde să-mi pot alege cu grijă calea. Viața m-a ghidat către porțile astea negre și ornamentele lor. Acum depinde de mine să trec de ele.

În mine sunt două fete: una care ține cu dinții de ultima fărâmă de speranță și una care vrea să ardă lumea din temelii. Una mă trage înapoi, cealaltă mă trage înainte.

Picioarele nu mi se mișcă.

Un claxon asurzitor mă face să tresar și mă smulge din frământările interne, umbra apărându-mi pe drumul denivelat din față. Fac stânga împrejur și văd fix înaintea mea, prin ploaia necontenită, două faruri puternice care se apropie din ce în ce mai mult. Înlemnesc, închid ochii și mă pregătesc de impact.

Dar nu se întâmplă, ci doar se aude un scârțâit de roți și simt pe coapsă sărutul tandru al metalului rece. Deschid un ochi, iar privirea îmi cade pe... un înger? O femeie îmbrăcată în haine argintii, care se apleacă în fața mea.

The Spirit of Ecstasy.

Statueta este delicată, aproape copleșită de regret, ceea ce nu se poate spune despre autoturismul clasic Rolls-Royce Phantom care a fost la un pas să mă izbească pe drumul plin de noroi. Din cauza perdelei de ploaie din faruri nu disting cine e la volan, însă vocea joasă și furioasă care se aude pe geam îmi dă fiori pe șina spinării.

— Ce mama dracului crezi că faci? *Încerci* să te sinucizi?

Încerc? Poate că da. Nu neg că eforturile mele de a trece calea ferată și de a scoate firimiturile din prăjitorul de pâine au fost cam jenante în ultima vreme.

— *Eu ce fac?* Dar *tu ce faci* gonind pe un drum îngust, învăluit într-o ceață ca asta? strig înapoi, după care îmi târâi din drum corpul și sacul ude leoarcă, lipăind greoi.

Phantomul negru înaintează puțin, astfel încât oglinzile laterale ajung în dreptul siluetei mele tremurânde. Mă aplec să-l văd pe șofer în timp ce cu o mână încerc să împiedic ploaia să-mi intre în ochi.

Mi se strânge stomacul când îl văd, un semnal de alarmă declanșându-se undeva în depărtare.

Bărbatul de la volan nu face nimic ca să normalizeze ritmul nebun în care îmi bate inima. Pe de o parte, arată de parcă ar fi fost parașutat dintr-o ședință de consiliu de pe Wall Street. Cu o cămașă țepănană ca aerul de afară și cu o bărbie la fel de ascuțită, tastează un mesaj pe telefon de parcă faptul că a fost cât pe ce să mă omoare este doar o neplăcere în plus pe ziua respectivă.

Dar pe măsură ce îl analizez mai bine, observ defecte în imaginea de bancher pe care i-am inventat-o. Are mânecele

LPDIS | We know
books

cămășiî suflecate, așa că văd pete de tuș negru. Plante agățătoare, flori și corbi care valsează de-a lungul mușchilor definiți ai antebrațelor, iar prin cămașa deschisă la piept se zărește o aripă de pasăre. Părul negru și ciufulit îi brăzdează fruntea în valuri de șuvițe încâlcite. Pare puțin mai mare decât mine.

Tensiunea mă face să simt furnicături pe ceafă și sunt paralizată o clipă de doi ochi verde-intens, a căror expresie trece de la iritată la curioasă în momentul în care termină ce are de scris, apoi bărbatul își azvârle telefonul în torpedo și își concentrează atenția pe persoana mea udă learcă.

Între noi se lasă tăcerea, iar el își pleacă puțin capul, ca să mă vadă mai bine. În lumina sumbră din jur, imprimată de furtună, pare eteric.

Ceva din adâncul meu îmi strigă să fug.

Ochii îi trec de la mine la drumul mohorât care ni se așterne în față, apoi din nou la mine. Curiozitatea din ochii lui a fost mascată cu o emoție care mă determină să fac involuntar un pas în spate.

— Preferi să mori decât să intri? mă întreabă el cu un zâmbet relaxat pe față.

Tonul calm de bariton din vocea lui mă neliniștește; nu se potrivește cu aura pe care o are sau cu licărul malefic din ochi. Nu mă prind ce fel de accent are.

Îmi îndepărtez o șuviță de păr care mi s-a lipit de buze, fără să-mi iau ochii de la el.

— Ceva de genul ăsta.

Bagă în marșarier cu două degete.

— Hai să te ajut! Pot să fac să pară un accident. Ai fi a treia victimă pe ziua de azi.

Aș zâmbi dacă nu aș avea fața înghețată de la vântul nemilos.

— Excelent! Dacă poți, pur și simplu aruncă-mă de pe pod după ce termini.

— Chiar am auzit că peștii trebuie hrăniți.

Cămașa imaculată i se lipește de pieptul lat în momentul în care se apleacă să deschidă ușa pasagerului și, când scoate nonșalant mâna pe geam, n-am cum să nu observ ceasul Patek Philippe pe care îl poartă.

— Hai sus!

Peste mirosul de mlaștină și de pădure înecată de ploaie, mă lovește un iz de piele și de fum de țigară. Fiecare centimetru din tipul ăsta urlă *bani vechi*, fiind exact genul pe care mama și tata m-au făcut să jur că îl voi evita. Durerea își ițește capul hidos undeva într-un cotlon al minții mele, astfel că îmi iau rucsacul și mi-l arunc cu putere pe spate, iar impactul mă face să-mi revin în fire îndeajuns cât s-o iau la pas.

Dar doi ochi verzi și un zâmbet arogant mă ajung din urmă, în timp ce degetele bat nerăbdătoare în portieră.

— Ce-ai pățit, hrană pentru pești? Ți-e teamă de felul în care conduc?

Mă opresc brusc cu ghetele în noroi și mă întorc, ca să ajung cu fața în dreptul lui.

— Ai vreun motiv pentru care ești disperat să convingi o fată inocentă să urce în mașina ta în mijlocul pustietății?

— Inocentă, repetă el cuvântul.

Îl testează. Îl lasă să zăbovească apăsător între noi, așteptându-se să mă prăbușesc sub greutatea micuței mele minciuni nevinovate. Eu înjur în barbă și plec, făcându-i cu mâna, dar motorul începe din nou să toarcă și mașina țâșnește înainte, după care se oprește brusc, de-a latul drumului. Cu calea de acces de-acum blocată, mă uit rapid la pădurea care străjuiește drumul accidentat.

În Pădurea Solemnă pândesc pericole, Ophelia. Nu te duce niciodată acolo.

Și-n mașinile de lux pândesc pericole, mamă, dar acum tu nu ești aici să mă ajuți.

Mă întorc cu spatele la acest străin și o iau ușor pe lângă capotă, uitându-mă încruntată la fiecare piatră, fiecare băltoacă și fiecare creangă pe lângă care trec. Sunetul de porti-eră care se deschide îmi provoacă un gol adânc în stomac. Arunc un ochi peste umăr și mă cuprinde panica. Noul meu prieten, cu constituția lui de uriaș, coboară din mașină cu grația unei pantere.

Ar fi trebuit să aleg pădurea.

Peste un metru optzeci de mușchi perfect lucrați o iau spre mine, cu fiecare mișcare fluidă și precisă, iar eu duc instinctiv mâna spre briceagul din buzunar. Doi bocanci negri se opresc brusc, la un milimetru de mine, și simt cum respirația lui fierbinte îmi gădilă urechea.

— Din pură curiozitate, unde m-ai înjunghia?

Mențin un ton ferm, dar inima îmi bate inconfortabil. Nu mă sinchisesc să-l întreb cum s-a prins. Are aerul unui bărbat în fața căruia soarta însăși ar face o plecăciune.

— În laringe, probabil. Pare singura cale să te fac să-ți ții gura.

Râsul lui cald și gros ca mierea temperează senzația înțepătoare de frig pe care o am pe piele. Înainte să pot reacționa, patru degete alunecă pe sub breteaua rucsacului și-l aruncă repede pe bancheta din spate. Încleștez pumnii în buzunarele de la geacă.

— Dă-mi-l înapoi!

— Treci în mașină!

— O să merg pe jos.

Își mușcă buza inferioară ca să-și înăbușe un zâmbet, iar eu simt fluturi în stomac. Jur, acolo unde am crescut eu nu erau bărbați care să arate așa.

— Și asta ce mă face pe mine? Un măreț cărăuș de bagaje?

— Aș zice un hoț.

— Prefer să fiu un răpitor, spune el făcând un gest spre portiera din dreptul pasagerului.

O iau spre castel, dar ceva mă oprește. Telefonul meu e în rucsac. Prin geamul fumuriu, privirea îmi cade pe brelocul norocos de la tata, care atârnă de mâner, și atunci îmi dau seama că este o bătălie pierdută. Prefer să-mi pierd mândria decât acea părticică din el.

Las să-mi scape o înjurătură îndeajuns de tare cât s-o poată auzi și el, apoi mă așez pe locul pasagerului, fără să am vreo problemă că apa prelinsă din părul meu ud îmbibă pielea crem. Mă strâmb când văd în ce stare sunt bocancii și îi curăț de noroi pe covorașul cafeniu de la picioare.

O sprânceană neagră se arcuiește în direcția mea când tipul urcă la volan.

— Ce mai urmează? Să scuipi în torpedo?

— Nu, să mă cac pe bord.

Râde din nou, mai tare de data asta și letal de atractiv. Apasă câteva butoane și pielea scaunului pe care stau începe să se încălzească, dar nu mă relaxez. Ceva la el pare ca un elastic ce stă să plesnească.

— Simt că ar trebui să mai fie ceva înainte, hrană pentru pești. Să te caci pe bord este un gest extrem, ai putea măcar să...

— ... mă piș în suportul de pahare?

Încă nu pornește din loc. A fost o greșeală. N-o să dau bine în ziare. *O fată moare într-o vale izolată din Scoția după ce se urcă orbește în mașina unui străin.*

Tipul ridică o mână, iar cu cealaltă bagă în viteza întâi.

— Exact. În ultimul timp toată lumea se grăbește ceva de speriat să sară la extreme.

Mașina este în continuare pe loc, iar el se uită la mine, cercetându-mi hainele ude learcă și rucsacul jerpelit.

— Ești cosplayer sau ce? Te dai drept Oliver Twist?

— Du-te dracului!

Îi analizez și eu outfitul exagerat de elegant. Îi mai lipsesc o pălărie și un baston.

— Ce? Asta te-ar face pe tine Artful Dodger?

Îl văd cu coada ochiului cum schițează un rânjet.

— Inteligent și șarmant?

— Nu, doar enervant.

Mă întind și dau să deschid ușa, dar ridică două mâini în semn de capitulare și pornește ușor mașina. O avea un comportament relaxat, dar ceva la el nu mi se pare în regulă. Ceva se ascunde în ochii ăștia verzi, ceva ce nu este nici amuzant, nici enervant. Ceva mai adânc. Ceva mai întunecat, mai flămând.

Din buzunarul ușii din dreptul meu se ițește un caiet de schițe. Mă mănâncă degetele să-l ating, să trag cu ochiul în interiorul unei minți care nu-i a mea.

— Nu face asta.

— N-o să-ți judec fanartul cu Mickey Mouse.

Râde zgomotos, dar stă cu ochii la drum și evită un trunchi căzut.

— Aș zice că-s mai degrabă un tip pasionat de Minnie.

— Ce conține?

Scânteia din ochii lui mă înspăimântă.

— Desene cu toate victimele mele anterioare.

Super! Păi, e numai vina mea că am urcat în mașina lui.

— Divorțată, decapitată, moartă?

Îmi aruncă un zâmbet ca de lup, nici cald, nici liniștitor.

— Apoi divorțată, apoi decapitată din nou. Cu puțin noroc, tu poate supraviețuiești*.

Groznic.

Mașina înaintează fără probleme pe drumul accidentat

* O versiune incompletă și inexactă a rimei *divorced, beheaded, died; divorced, beheaded, survived*, prin care sunt prezentate în ordine destinele celor șase soții ale lui Henric al VIII-lea: Ecaterina de Aragon (divorțată), Ana Boleyn (decapitată), Jane Seymour (decedată), Ana de Cleves (divorțată), Ecaterina Howard (decapitată) și Ecaterina Parr (a supraviețuit). Deși căsătoriile cu Ecaterina de Aragon și Ana de Cleves au fost anulate, adesea se folosesc termenii „divorț” și „divorțată” (n.r.).

spre campus. Este prima ocazie să admir locul ăsta. Garguii pe lângă care trecem plâng cu lacrimi de ploaie, unul mai chinuit decât altul. Un gard de fier cu țepi mărginește Pădurea Solemnă, însă nu-i ca și când te-ar putea împiedica să pătrunzi în codru dacă ai vrea asta.

Eu nu vreau.

Mă trec fiori pe șira spinării și, pentru prima dată după călătoria de șapte ore cu trenul și trei ore cu autocarul, îmi dau seama cu groază cât de izolat este acest loc.

În fața noastră tronează amenințător Castelul Sorrow-song, o fortăreață veche de câteva secole, pitită între munți. Ziduri groase de piatră, cu turnulețe în partea superioară, susțin mândre acoperișul din țiglă, pe fundalul unui cer de nuanța cărbunelui. Peisajul a fost chinuit și distrus de intemperii, dar castelul se ridică semeț și intact deasupra râului, a lacului de munte și a pădurii dese de la baza sa. Ploaia gri biciuiește piatra gri și trunchiurile gri ale copacilor. E ca și cum cel care a creat lumea a rămas fără vopsea când a ajuns aici. Până și iarba are o nuanță estompată de verde.

Simt cum mi se face inima cât un purice și îmi scot telefonul din băltoaca de pe fundul rucsacului. *Fără semnal*. Nu-i ca și când aș avea pe cine să sun, dar tot îmi accentuează senzația ciudată.

Trei ani. Trebuie să supraviețuiesc trei ani și după aceea nu va mai trebui să pun piciorul în locul ăsta.

Tipul stă leneș cu o mână mare pe volan și cu cealaltă bate darabana pe propria coapsă, după care sparge tăcerea inconfortabilă.

— Nu mi-ai spus cum te cheamă, hrană de pește.

— Nici tu nu mi-ai spus.

Virează atât de brusc pe drumul accidentat că lovesc cu palma în geamul rece. Mașina alunecă în unul dintre cele

LRDIS | We know
Lick

două locuri de parcare cu plăcuțe aurii, pe care scrie cât se poate de clar *Director*, iar noul meu prieten – în privința căruia mă îndoiesc că ar putea fi directorul – oprește motorul.

— Alex. Numele meu este Alex.

Alex. Ceva la el îmi pare cunoscut. O lumină de avertizare mi se aprinde undeva într-un cotlon al minții, dar este prea difuză ca să pot pricepe mesajul. Sigur este un motiv pentru care nu am luat mâna de pe briceagul din buzunar; trebuie doar să-mi dau seama care este.

Bubuitul motorului și trosnetul crengilor sub roțile mașinii s-au domolit acum, singurele sunete care ne mai țin companie fiind picăturile de ploaie care pică delicat pe parbriz. E prima dată când mă analizează încet cu privirea și insistă o clipă pe cutele tricoului ud pe care îl port pe sub geacă. Apoi ochii îi urcă din nou la fața mea și în colțul gurii îi apare un zâmbet seducător, după care ia o țigară dintr-o cutie de metal scoasă din torpedo. Și-o pune între buze, iar flacăra brichetei face ca sclipirea malefică din ochi să se aprindă și mai tare.

— Poate că *Oliver Twist* a fost puțin cam exagerat.

Îmi trag ușor fusta în jos și-mi iau rucsacul și geanta, respirând greu din cauza tensiunii care se simte în mașină. Mormăind un „rămas-bun” și uitându-mă oriunde numai la el nu, mă despart de Alex și o iau la fugă spre porțile castelului. Simt cum privirea lui mă arde, dar nu-i dau satisfacție.

Nu sunt aici ca să-mi fac de cap cu tipi criminal de atrăgători, ci din două motive clare: să absolv singura universitate din lume care m-a acceptat și să aflu de ce au murit părinții mei la mai puțin de un kilometru și jumătate de unde a parcat Alex.

CAPITOLUL 2

OPHELIA

S cândurile podului mobil, pe care îl traversez în grabă, sună periculos de găunos, de parcă ceva ar putrezii sub suprafața lor netedă, nerăbdător să mă tragă dedesubt. N-am timp să cuget prea mult la asta; îmi târâi picioarele dureroase și-mi car rucsacul plin-ochi în impresionanta Sală Mare.

Este ciudat când mă gândesc că n-am pus în viața mea piciorul aici, în condițiile în care am locuit în vecinătate mare parte din copilărie. Părinții mei n-au reușit să scape din locuința închiriată de la primărie și, în ciuda faptului că au lucrat aici zece ani și că li s-a propus să se mute într-o casă destinată personalului universității, nu m-au adus niciodată la universitate. Tata a făcut mari eforturi să se asigure că nu voi petrece nici măcar o zi între aceste ziduri, chiar dacă asta a însemnat navete lungi și nopți petrecute unul departe de celălalt.

Nu am înțeles niciodată motivul. Da, aici se petrec drame, dar majoritatea sunt între copii din familii rivale. Nici n-ar lua în seamă o străină. Sau poate că așa îmi place să cred.

Sala este goală, dar în aer se simte un fel de energie, de parcă ar fi fremătat de viață cu doar câteva momente mai devreme. Candelabru de deasupra capului se leagănă ușor, iar ornamentele de cristal scot un clinchet de la vântul care pătrunde prin spațiile dintre țiglele acoperișului. Mozaicul de pe jos înfățișează blazonul școlii în nuanțe pale de alb

și maro, însă atenția îmi este furată de piesa centrală a încăperii.

Tabloul din fața mea trebuie să aibă în jur de cinci metri înălțime și ocupă o suprafață mare din zid, între două scări în spirală. Femeia din opera de artă este murdară, prăfuită și stă aplecată peste o stâncă, într-un peisaj dezolant. Pe obraji găunoși îi strălucesc dăre de lacrimi și de sânge proaspăt, dar pe sub șuvițele slinoase de păr blond i se văd buzele care formează un zâmbet turbat. Culorile sunt spălăcite, de parcă tabloul ar suferi după mulți ani de neglijență, dar cele patru obiecte din mâna femeii au nuanțe vibrante, ca și când totul ar fi fost pictat chiar azi-dimineață. Nu trebuie să fi un geniu ca să te prinzi ce sunt; apar pe toate steagurile care flutură în turnulețe.

Hemlock*, Nightshade**, Cortinar*** și Snakeroot****. Patru plante otrăvitoare. Cele patru case ale Universității Sorrow-song. Ce universitate are case? Zici că e desprinsă dintr-un fantasy înfricoșător.

Ochii îmi fug din nou la zâmbetul ei rece și brusc simt pe cineva lângă mine.

— Frumos, nu?

Domnul în vârstă care apare în stânga mea are un tip clasic de frumusețe, care sfidează vârsta. Poartă un frac impecabil, într-o nuanță de roșu atât de închisă încât îi face să pălească strălucirea pielii albe; pare o amintire dintr-o altă epocă, o fantomă captivă în acest castel, ajunsă din greșeală în secolul greșit. Mustața de tip ghidon ar trebui să arate ridicol, dar nu face decât să completeze aspectul de antreprenor de pompe funebre victorian.

* Cucută (n.t.).

** Mătrăgună (n.t.).

*** Cortinarie-de-munte sau pălăria-nebulului (n.t.).

**** Saniculă-albă (n.t.).

Dintr-odată, vasta Sală Mare nu mai pare atât de spațioasă, prezența lui fiind atât de impunătoare că mă întreb dacă va fi îndeajuns aer cât să respirăm amândoi.

Neliniștită, mă uit din nou la tablou. Sincer, nu sunt sigură că este frumos. Nu-mi imaginez de ce ar agăța cineva un asemenea tablou într-o sală în care se presupune că oamenii se strâng ca să danseze, să mănânce, să învețe și să socializeze.

— Probabil, dacă îți place genul ăsta, spun în șoaptă, oarecum îngrijorată că femeia din tablou m-ar putea auzi.

Bărbatul își răsuțește mustața între degetul mijlociu și cel mare, pierdut în propria visare.

— Este Achlys.

Îi întâlnesc ochii ciudat de negri și mă trece un fior.

— Nu am auzit de ea.

— Se spune că este personificarea suferinței. După ce lordul MacArtain a început construcția acestui castel, soția lui a căzut la pat grav bolnavă. Zi după zi, lordul a privit cum se scurge din ea fărâma rozalie de viață, până când a fost redusă la nuanțe de verde și gri. Nebun de durere în așteptarea finalului, a început să spună că soția lui este Achlys renăscută.

Bărbatul oftează.

— Așa suflet trist a avut, chiar și când era în viață! În nopțile în care nu putea să doarmă, el jura că îi poate auzi vaietele îndurerate, duse de vânt de-a lungul văii. Spunea inclusiv că îi aude plânsetele surde sub apa din lacul de munte. Se spune că băntuie castelul și în prezent.

— Oh, super!

Cred că tocmai am enervat o fantomă.

*Sorrow-song**. Presupun că numele ăsta are sens acum.

* Cântecul suferinței (n.t.).